

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **H. M.**, státní příslušnost X
v ČR bytem X,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-78411-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAM“), ze dne 17. 4. 2019, č. j. OAM-2393-28/ZR-2018, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nepobýval na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobci bylo s platností ode dne 21. 9. 2005 uděleno povolení k trvalému pobytu. OAM zahájilo s žalobcem z moci úřední dne 11. 10. 2018 řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v němž rozhodlo tak, jak je uvedeno v bodu 1. rozsudku. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání.

3. Žalovaná při rozhodování o odvolání přisvědčila skutkovým zjištěním i právnímu posouzení věci OAM a shledala odvolací námitky nedůvodnými. Konstatovala, že odvolatel prokazatelně pobýval nepřetržitě mimo území ČR minimálně od roku 2012 do roku 2016 a připojila výčet dokumentů, z nichž tato skutečnost vyplývala. OAM byl proto oprávněn učinit závěr o naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalovaná neshledala, že by OAM při výkladu a aplikaci tohoto ustanovení pochybil. Neztotožnila se s námitkou žalobce, že na jeho případ nelze ustanovení aplikovat, neboť vyžaduje současnou nepřítomnost na území, zatímco žalobcova nepřítomnost byla v minulosti. Žalovaná takový výklad odmítla, neboť by znamenal, že v situaci, kdy cizinec nepobýval na území ČR v minulosti, ale v současnosti pobývá, by nikdy nemohlo být zmíněné ustanovení aplikováno a zcela by tak postrádalo smysl. Dále shledala, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se OAM řídil a argumentace v něm obsažená tvoří konzistentní argumentační celek. OAM postupovalo zcela v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů. Žalovaná konstatovala, že právě z judikatury správních soudů vyplývá, že nepřítomnost držitele povolení k pobytu na území se posuzuje po celou dobu jeho trvalého pobytu na území. Skutečnost, že ke dni zahájení řízení nebo vydání rozhodnutí již cizinec na území pobývá, není relevantní. Upozornila, že ve veřejném zájmu ČR je nepochybně dodržování zákonů, pročež byl OAM povinen vydat prvostupňové rozhodnutí. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona vpraveno, aby ČR dala najevo, že nemá zájem na tom, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nepřetržitě po dobu delší než dva roky pobývali mimo její území. Dále konstatovala, že OAM řádně posoudil zásah prvostupňového rozhodnutí do života žalobce, vzal přitom v úvahu veškerá relevantní kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a obstaral si pro rozhodnutí dostatečné podklady. Sama se potom hodnocení dopadu věnovala a ztotožnila se se závěrem OAM, že prvostupňové rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova života. Ač přisvědčila skutečnosti, že žalobce má na území ČR družku a jejího zletilého syna, s nimiž má silné a fungující vazby, zdůraznila, že nebýt žalobcovy nepřítomnosti na území v délce 4 let, čímž žalobce sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední, nebyl by dán důvod pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí neznamená zákaz pobytu odvolatele na území ani zákaz styku odvolatele s jeho družkou a jejím synem, neboť žalobce má možnost požádat o nižší pobytové oprávnění. Upozornila též na možnosti dálkové komunikace a na skutečnost, že žalobce s družkou již v minulosti skoro dva roky vztah na dálku udržoval. Konečně k délce pobytu žalobce na území ČR uvedla, že si žalobce vzhledem k věku a poměru let strávených v domovské zemi a v ČR nevytvořil návyky, které by mu bránily v návratu do domovské země. Nadto je žalobce v produktivním věku, není odtržen od rodného jazyka a zvyklostí, proto mu návrat do země nebude činit nepřekonatelné problémy. Délku pobytu žalobce na území ČR nelze považovat za dostatečný důvod pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze z ní ani dovozovat nepřiměřený dopad prvostupňového rozhodnutí do života žalobce. Zájem české společnosti na zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu převažuje nad jeho právem na rodinný a soukromý život. Žalovaná ke své argumentaci odkázala na rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-67 (pozn. soudu: žalovaná mylně uvedla č. j. 2 Azs 122/2015-70), dle něž „*má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení*“

(který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života.“ a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03 a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, z nichž vyplývá, že právo pobývat na území cizího státu není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka.

II. Obsah žaloby

4. V první námitce namítal žalobce nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení, neboť OAM rozhodl na základě právní normy, která na skutkový stav nedopadá a žalovaná tento nesprávný postup potvrdila. Uvedl, že z jazykového, systematického a teleologického výkladu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že nebyly dány předpoklady pro zahájení řízení, neboť toto ustanovení na projednávaný případ nedopadá. Z jazykového výkladu ustanovení vyplývá, že se pro zrušení trvalého pobytu vyžaduje současná nepřítomnost cizince na území. Totéž vyplývá také ze systematického výkladu, jelikož zákon o pobytu cizinců rozlišuje mezi situacemi, kdy lze trvalý pobyt rušit na základě minulé nepřítomnosti, a situacemi, kdy je nepřítomnost současná. Jako příklad uvedl § 77 odst. 1 písm. d) zákona. K teleologickému výkladu odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 122/2015-67, dle něž zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívá v požadavku souladu formálně právního a materiálního stavu pobytové situace cizince. Jelikož se žalobce zdržoval mimo území ČR v minulosti, nikoli v současnosti, zrušení trvalého pobytu vedlo naopak k rozporu mezi formálně-právním a materiálním stavem jeho pobytové situace. Dále konstatoval, že z absence vysvětlení rozlišování mezi minulou a současnou nepřítomností v zákoně o pobytu cizinců lze usuzovat, že rozlišení je záměrné, a tak je nutné vycházet z doslovného znění ustanovení.
5. Dále upozornil, že v případě existence více srovnatelně přesvědčivých výkladů je nutné zvolit ten, který je pro jednotlivce výhodnější. I kdyby tedy OAM přesvědčivě odůvodnil použití § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, měla by jeho interpretace představovat jediný možný výklad tohoto ustanovení a musel by odůvodnit, proč nepovažoval argumentaci žalobce za rovnocennou, resp. srovnatelně přesvědčivou, a neaplikoval zásadu *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio mitius*. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 74/2016-28 a na nález Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 741/06. OAM se blíže nevyjádřil k výkladovým metodám, jimiž došel ke svému závěru, ani neodůvodnil nutnost použití extenzivního výkladu použitého ustanovení. Argumentace žalované, že žalobcův výklad dotčeného ustanovení by znamenal, že by v situaci, kdy cizinec nepobýval na území ČR v minulosti, ale v současnosti pobývá, nikdy nemohlo být ustanovení aplikováno a postrádalo by tak smysl, by měla opodstatnění pouze, pokud by byla k dispozici jen možnost jazykového výkladu, nikoli i výkladu systematického. Žalobce dále uvedl, že kdyby se zohlednila jenom doba jeho posledního nepřetržitého pobytu na území, měl by nárok na trvalý pobyt dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zrušení trvalého pobytu by proto vedlo k rozporu mezi formálně-právním a materiálním stavem pobytové situace cizince a nastala by absurdní situace, kdy by v den vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu měl žalobce právo na podání žádosti o trvalý pobyt dle jiného ustanovení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti správního řízení.

6. *Druhou námitkou* brojil proti nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se v něm žalovaná nevypořádala s odvolacími námitkami ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, nadto ani žalovaná neozřejmila, jakými úvahami se řídila při utváření svých závěrů, proč nepovažovala argumentaci žalobce za důvodnou a proč subsumovala skutkový stav pod § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neprovedla přesvědčivou argumentaci ani výklad, konstatovala pouze, že OAM nepochybil a že je zřejmé, jakými úvahami se řídil, a konstatovala, že z ustálené judikatury je zřejmé, že nepřítomnost držitele povolení k pobytu na území se posuzuje po celou dobu pobytu, aniž by uvedla konkrétní judikáty. Z prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí lze sice vyčíst závěry správních orgánů, ne však úvahy, které k těmto závěrům vedly, ani vypořádání námitek žalobce. Ani žalované, ani OAM se nepodařilo představit srovnatelně přesvědčivou, natož jedinou možnou a obhajitelnou interpretaci ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, která by vyloučila aplikaci zásady *in dubio pro libertate*.
7. *Třetí námitkou* tvrdil nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů obou rozhodnutí do jeho života. Uvedl, že ve veřejném zájmu je ponechání povolení k trvalému pobytu v platnosti, nikoli jeho zrušení. Namítal, že správní orgán (*pozn. soudu: v žalobě není specifikováno, který správní orgán má žalobce na mysli, zřejmě OAM*) nezohlednil délku jeho pobytu na území ČR, při posuzování přiměřenosti zásahu do jeho života nadto vycházel ze skutkového stavu který zde byl v roce 2012, resp. 2016, nezohlednil ani jeho ekonomické poměry. Žalobce dále uvedl, že se s partnerkou seznámili v roce 2014, v roce 2016 se rozhodli pro trvalé soužití v ČR, protože vztah na dálku již byl neudržitelný, syn partnerky je sice zletilý, ale emočně i finančně závislý na rodičích. Nesouhlasil, že by nebyl integrován. Mluví plynule česky, pracoval i v Egyptě pro českou společnost, má v ČR partnerku a syna a v roce 2012 opustil ČR z důvodů na jeho vůli nezávislých. Celý proces bude mít negativní vliv na něj i jeho rodinu. Žalovaná dle něj pouze zrekapitulovala názor OAM a nevypořádala se s odvolacími námitkami. Je zcela absurdní, že došla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí neznámá nepřiměřený zásah do života žalobce, když je v ČR plně integrován. Vazby na domovskou zemi nejsou pro posuzovaný případ relevantní, neboť žalovaná rozhoduje o pobytové situaci žalobce v ČR, nikoli v Egyptě.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a tento důvod je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech odkázala na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.

12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předmětem posouzení je otázka, zda byly splněny podmínky pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, či nikoli.
14. Mezi účastníky nebylo sporu o skutkovém stavu, tedy ani o skutečnosti, že žalobce v letech 2012 až 2016 nepobýval na území ČR, a tedy že nepobýval na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Soud tak z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby účastníky tvrzený skutkový stav pouze ověřil a dospěl k závěru, že jej správní orgány zjistily bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu dle § 2 a § 3 správního řádu pro rozhodnutí ve věci.
15. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti namítanou ve *druhé žalobní námitce* a neshledal ji důvodnou. Přesto, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není příliš podrobné, je z něj zřejmé, jaké úvahy vedly žalovanou k závěru, že na projednávaný případ je třeba aplikovat § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a proč nepřisvědčila argumentaci žalobce. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí neuvádí konkrétní judikaturu správních soudů, z níž vyvodila, že nepřítomnost držitele povolení k pobytu na území se posuzuje po celou dobu pobytu, neboť tento závěr vyplývá z dlouhodobé praxe správních soudů, jak bude podrobněji popsáno v rámci vypořádání první žalobní námítky. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaná i OAM zjistili skutkový stav bez důvodných pochybností. Skutečnost, že žalovaná nevypořádala doslovně žalobcovy odvolací námítky ohledně výkladu aplikovaného ustanovení, nezakládá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu soud poukazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle které je podstatné, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž vypořádat námítky může i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje svůj, od názoru žalobce odlišný, názor, který přesvědčivě zdůvodní. Absence odpovědi na veškeré argumenty tedy nezpůsobuje automaticky nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161 či ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Závěrem soud konstatuje, že podle ustálené judikatury správních soudů je třeba na správní rozhodnutí orgánů obou stupňů nahlížet jako na jeden celek, obě napadená rozhodnutí jsou tak přezkoumatelná.
18. Soud nevešel ani na *první žalobní námitku*, v níž žalobce tvrdil, že se na jeho případ nevztahuje § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodovací praxe správních soudů je zřejmé, že je třeba dané ustanovení aplikovat i na případy minulé nepřítomnosti na území (k tomu srov. rozsudky v případech s obdobným skutkovým stavem jako v projednávaném případě, např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 Azs 276/2017-45, v jehož bodě [19] NSS judikoval „*ve správním řízení tak bylo jednoznačně prokázáno, že se stěžovatel na území České republiky nenacházel nejméně v období od 2. 2. 2012, kdy vypršela platnost jeho starého pasu (...) až do 1. 10. 2014, kdy stěžovatel přicestoval do České republiky*

(...). Toto období nepřítomnosti stěžovatele na území (v délce dvou let a bez mála osmi měsíců) zjevně naplňuje podmínky stanovené v § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. (podtržení doplněno zdejší soudem)“ nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2019 č. j. 30 A 40/2018-60, v němž bylo judikováno: „Správní spis je oporou pro závěr, že žalobce nepobýval na území České republiky v období od 20. 7. 2010 do 21. 5. 2017, tj. 6 let a 10 měsíců (pozn. soudu: prvostupňové rozhodnutí bylo v tomto případě vydáno dne 20. 9. 2017). (...) A protože díkce § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je naprosto jasná a nedává správnímu orgánu jinou možnost, než zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, nelze správním orgánům v tomto směru cokoliv vytknout.“ nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 11 A 150/2014-51, v němž soud judikoval: „zásada, podle níž je pro rozhodnutí rozhodující skutkový stav existující v době vydání správního rozhodnutí v prvním stupni, je zásadou odvěkou, nicméně její obsah nelze vykládat způsobem, jakým tak činí žalobce v podané žalobě. Pro rozhodnutí správního úřadu je nepochybně rozhodující den vydání tohoto rozhodnutí, avšak tato zásada může platit pouze v případech, kde dochází ke změně skutkových okolností. Tak tomu však v případě žalobce není – žalobce sám správnímu úřadu sdělil, že v České republice nebyl nepřetržitě a soustavně po dobu dvou let a tří měsíců a pokud by soud zaujal názor shodný se žalobcem, nikdy by v situaci, že cizinec zůstává v České republice, nemohlo dojít k aplikaci ustanovení § 87l odstavec 1 písmeno d/ zákona o pobytu cizinců a toto ustanovení by zcela postrádalo smysl.“). Soud má za to, že tyto závěry lze aplikovat také na projednávaný případ a nemá důvod se od nich jakkoli odklánět.

19. Dle soudu nelze z jazykového výkladu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyvodit, že zákon vyžaduje k aplikaci tohoto ustanovení současnou nepřítomnost držitele povolení k trvalému pobytu na území. Je sice pravdou, že ustanovení používá přítomný čas slovesa „nepobývat“, avšak vzhledem k tomu, že povolení k trvalému pobytu trvá až do doby jeho zrušení, je nutné použití přítomného času vyložit tak, že podmínku nepobývání na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky je možné splnit kdykoli v průběhu platnosti povolení k trvalému pobytu. Soud se neztotožnil ani s žalobcovým systematickým výkladem předmětného ustanovení. Zákon o pobytu cizinců skutečně v § 77 odst. 1 písm. d) uvádí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let, z použití jiného času slovesa v jiném ustanovení téhož zákona však nelze vyvozovat záměr zákonodárce odlišit současnou a minulou nepřítomnost tak, jak to činí žalobce. Pokud by se žalobcův výklad aplikoval na § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, mohla by podle tohoto ustanovení být zrušena platnost povolení k trvalému pobytu cizince pouze v případě, kdy cizinec v minulosti pobýval mimo území ČR, ale v současné době již zase pobývá na území, tedy nikoli, pokud by pobyt cizince mimo území ČR přesahující 6 let stále trval. Takový výklad však není v souladu s účelem posledně ustanovení, stejně jako žalobcův výklad § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není v souladu s účelem jmenovaného ustanovení. K účelu ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců soud odkazuje na rozsudek NSS č. j. 2 Azs 122/2015-67, na nějž poukazoval sám žalobce a s jehož závěry se soud ztotožňuje. Z tohoto rozsudku však jistě nevyplývá, že by byl účel ustanovení naplněn pouze za současné nepřítomnosti cizince na území, nikoli i na základě jeho minulé nepřítomnosti. Žalobcův výklad dotčeného ustanovení je proto třeba odmítnout jako nesouladný se zákonem a judikaturou.

20. Naproti tomu žalovaná vyložila předmětné ustanovení v souladu se zněním zákona i s judikaturou jediným možným způsobem, proto je třeba odmítnout také žalobcovu námitku nepoužití zásady *in dubio pro mitius*, resp. *in dubio pro libertate*.
21. Postup OAM podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byl tak v projednávané věci souladný se zákonem a skutkovým stavem věci. Ze stejných důvodů je irelevantní argumentace žalobce, že by splňoval podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
22. Nedůvodná je i *třetí žalobní námitka* stran nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů žalobou napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí totiž vyplývá, že se jak OAM, tak žalovaná se podrobně zabývali dopady rozhodnutí do života žalobce (OAM na str. 6 až 8 prvostupňového rozhodnutí, žalovaná na str. 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí). Není pravdou, že by OAM nezohlednil délku pobytu žalobce na území ČR, neboť tak učinil na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce „*má na území České republiky realizovaný trvalý pobyt od roku 2005, tedy poměrně dlouhou dobu, dá se tedy předpokládat, že za dobu svého pobytu v ČR si dozajista vytvořil soukromé vazby*“ a na straně 7, kde zohledňoval délku pobytu žalobce mimo území ČR. OAM vzal v úvahu také další žalobcem v žalobě uváděné skutečnosti, jako je délka vztahu žalobce s partnerkou, vztah žalobce se synem partnerky, žalobcovu ekonomickou činnost v ČR i skutečnost, že v době nepřítomnosti na území ČR pracoval žalobce v Egyptě pro českou společnost. Není ani pravdou, že by OAM vycházel ze skutkového stavu v roce 2012. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, že OAM vzal v potaz aktuální skutkový stav, když uvážil, že žalobce v současné době žije se svou partnerkou a jejím synem, že se o syna materiálně stará, přesto, že je syn již zletilý, že je zaměstnán, atd.
23. Žalovaná k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala, že OAM otázku přiměřenosti zrušení žalobcovy povolení k trvalému pobytu řádně posoudil, vzal v úvahu všechna kritéria a obstaral si dostatečné podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Zároveň sama upozornila, že nebyť žalobcovy dlouhodobé nepřítomnosti na území ČR, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Délkou žalobcovy pobytu na území ČR zabývala na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud shledal způsob, jakým se OAM i žalovaná s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcovy života vypořádali, a vzhledem k jejich obsáhlé řádně odůvodněné argumentaci, v níž žalovaná vycházela také z relevantní judikatury (*rozsudek NSS č. j. 2 Azs 122/2015-67*), za plně dostačující. Soud jejich posouzení přisvědčuje a pro úplnost znovu zdůrazňuje, že je třeba na správní rozhodnutí orgánů obou stupňů podle ustálené judikatury správních soudů nahlížet jako na jeden celek, přičemž obě správní rozhodnutí shledal v souladu se zákonem.
24. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 30. října 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu